

То съ цвѣтя увѣнчано,
да черпи непрѣстанно,
Пусть пакъ да ны весели,
а Сръчякъ богъ да стрѣли.

Колко ли бы было харно,
колко нѣчто благодарно,
Дунавъ вода да не бѣше,
нъ на вѣнце да течяше.
Възъ вѣнце да си патувамъ,
кога Дунавъ си минувамъ,
И отъ него да си пѣж
все когы ми ся припѣж.
Нъ и безъ да ми ся пѣж,
(кажи, друже, можно ли е?)
За да ми ся то припѣ,
(а то ми ся всягва пѣ)
Непрѣстанно да си пѣж,
и отъ него да ся мыж.
И по-нѣкога да слазямъ
отъ горабя и да влазямъ,
Да ся кжпж и да плывамъ,
и да си ся все наливамъ
Да си пѣнувамъ безбройно
вѣнце сладко, вѣнце ройно,
И ако ся (не дай, боже,
нъ чловѣци сме та може)